

formildende Omstændigheder) samt sidste Stykke af § 221. udgaae. Disse Paragrafer kunne ikke ret betømmes i deres Heelhed, forinden den nye Straffelov er vedtaget.

Det er allerede tidligere bemærket, at det er Formanden i Retten og ikke denne, der bør tage Bestemmelse om en anden Maade at stille Spørgsmaalene, hvorefter 3de og 4de Stykke i § 222 maae udgaae. I det 2det Stykke maatte den Betingelse, at Vedkommende Intet maa have erindret mod en Begjæring om en anden Maade at stille Spørgsmaalene, for at Formanden kan tage den til Følge, bortfalde.

Naar Sagen er kommen dertil, at Rævnningerne skulle træde sammen for at raadslaae, kunne de ifølge § 223 blive i Retsfalen eller, naar der er Tvivl, trække sig tilbage i et dertil bestemt Bærelse. Ofte vil en Sag vistnok være saa klar, at det ikke vil være nødvendigt for Rævnningerne at trække sig tilbage, men de maae kunne strax fatte deres Beslutning. Vi maae imidlertid ansee det rigtigt, at den i § 226 omhandlede Forfrist i alle Sager forelæses, og naar dette skal ske, synes det i sin Orden, at de i alle Tilfælde trække sig tilbage. Nævnte Paragraf vilde da passende sættes foran § 225. Den sidste Paragrafs Regler foreslaae vi nævnt i Slutningen af § 226 blandt dem, der skulle anbringes i Forsamlingsværelset.

Ved § 224 er der tillagt Formanden Myndighed til at lade en anden Sag behandle, medens Rævnningerne raadslaae, for andre Rævnninger.

Uagtet flere af Udvalgets Medlemmer befrygte, at der let paa den Maade vil opstaae Forvirring under en Sags Prøvelse, naar den skal afbrydes, for at de første Rævnninger kunne afgive deres Erklæring, saa at Fordelene ved en sliq Forholdsregel ville mere end opveies af Ulemperne, har man dog ikke fundet det nødvendigt at foreslaae nogen Forandring i denne Henseende i Udkastet, da man med Udvalgets øvrige Medlemmer antager, at Formanden vil benytte en sliq Myndighed med den tilbørlige Taqt, og da det ikke kan benegtes, at Retssamlingen derved stundom vil kunne blive forkortet, ligesom det ogsaa er bleven gjort gjældende, at de Afbrydelse, hvorm der herved

kunne blive Spørgsmaal, ville blive mindre bethdelige end mange andre, der kunne tænkes under en Sags Forhandling.

Naar Rævnningerne begjære Dplysninger af Formanden, efterat de have trukket sig tilbage, maa Formanden, efter Udvalgets Fleertals Mening, meddele sit Svar i aaben Ret og ikke blot i de andre Dommeres Nærværelse, da Alt, hvad der maa betragtes som Grundlag eller Veiledning for Rævnningernes Erklæring, bør foregaae offentligt.

Et Mindretal antager derimod, at det vil kunne have en uheldig Indvirkning med Hensyn til Rævnningernes Frimodighed i at henvende sig om Dplysninger til Rettens Formand, naar saadan Henvendelse og Formandens Svar skal foregaae offentligt for alle i Retten Tilstedeværende.

Et Fleertal i Udvalget finder Bestemmelsen i sidste Stykke i § 228, hvorefter Rævnningerne kunne finde Anklagede skyldig i en mindre Forbrydelse end den i Anklagebeslutningen eller Spørgsmaalene nævnte, mindre vel stemmende med Rævnningernes Kalb, idet derved gives dem en Myndighed, som gaaer ind paa det legale Omraade. Mindretallet vilde ansee det betænkeligt, at lade Bestemmelsen udgaae, da navnlig Opfattelsen af den forbryderiske Hensigt, som er et faktisk Spørgsmaal, der skal afgjøres af Rævnningerne, kan spille en væsentlig Rolle i sliqe Tilfælde, og man ved at nægte Rævnningerne den Myndighed enten vilde bewirke, at en Forbrydelse blev ustraffet, eller at hele Sagen maatte begynde forfra, uagtet alle Dplysninger vare fremkomne og Forsvaret havde nydt sin fulde Ret.

For at en Anklaget kan erklæres skyldig, maae efter Udkastet mindst 8 Rævnninger have erklæret sig derfor (§ 230). Udvalget har ikke kunnet forene sig om en fælles Indstilling angaaende den vigtige Regel, der indeholdes i denne Paragraf. Et Fleertal har saaledes troet at burde gaae videre end Udkastet med Hensyn til det Antal, der kræves for at erklære „skyldig“. Dette Fleertal anseer det for at være af højeste Betydning, at der er den størst mulige Garanti imod, at en Uskyldig skulde